

Böszörményi Gyula

MONYÁKOS TUBA

a Lidérc Árvák Fészkében

Böszörményi Gyula

**Monyákos Tuba
a Lidérc Árvák
Fészkében**

Ajánlás

Annak a kilencéves kölyöknek...

A szerző

I.

Az egész Igázó pincétől a padlásig felbolydult méhkasra emlékeztetett. A folyosókon dühtől vörös képpel, ordítózza rohangáltak a teremfelügyelők, hangjuk és két karjuk pusztá erejével próbálva visszataszigálni az előtóduló elítélteket. Mindhiába. A lidércek és álomvarangyok, iglicek és mitmitkéek megéreztek a rendkívüli eseményt, s nem bírtak a kíváncsiságukkal. Felálltak az oktatótermek padjaiból, s ügyet sem vetve szitkozódó tanáraikra, egymást taszigálva igyekeztek a folyosók óriási ablakaihoz, hogy lássák, mi folyik a patinás intézmény udvarán.

Az Igencsak Gondverte Álomlények Zártosztályi Óvhelye, mely egyszerre volt börtön és iskola, még soha nem állt ilyen közel ahhoz, hogy lázadás törjön ki patinás falai között. Egyetlen tornyának legtetetjén azonban akadt egy helyiség – a főigazgató szobája –, melyben a nyugalom töretlen maradt. Monyákos Tuba hallotta, mi folyik az általa igazgatott műintézményben, mégsem kapkodott. Úgy vélte: aminek kinn a helye, annak szabad utat kell engedni. Most például a kíváncsiság gőzének, mely az Igázóba utalt lidérceket feszítette.

Tuba tehát a hatalmas tölgyfa íróasztala mögött ülve várt néhány pillanatot, majd a kerek szoba falán körbefutó ablakokhoz ment. Pontosabban gördült, mivel immár egy éve lábpótló búbájkordét volt kénytelen használni. A szerencsétlen baleset csatában érte, s azóta Monyákos Tuba nem tudott talpra állni. A Görcs L-2005-ös – azaz a Görgös ÖrökRobogó Csodajárgány – azonban tökéletesen mozgékonyra tette az egykori pipamocsoklidércet. Így máris az ablaknál termett, s két kezével megtámaszkodva a búbájkordé karfáin, kissé megemelte magát, hogy kilásson.

Az Igázó négyszögletes udvarán ekkor állt meg a táltos ökrök által húzott, vasveretes szekér. A bakról négy Álomfelügyeleti ügynök ugrott a macskakövekre,

s övükből csataostorokat húztak elő, igen szigorú ábrázatot vágva a művelethez. Azután megkerülték a kocsit, és felsorakoztak annak hátuljánál, hogy kinyissák a bűbájketreceit.

Az Igázóba zárt, s ott alapos átnevelésben részesülők lidércbűnözők ekkor már fűrtökben lógtak az ablakokban. Hangosan hujjogva, fütyülve, gúnyos kiáltásokkal bosszantották az Álomfelügyelet ügynökeit. A legtöbbjüket épp ilyen egyenruhások csípték fölön, s hozták be valaha. A szívből jövő utálat – érthetően – kölcsönös volt.

Épp mikor odalenn hangos csattanással feltárult a bűbájketrece ajtaja, a toronyszoba bejárata is kivágódott.

– Igázá... Igázá... Akarom mondani, igazgató uram, az udvarra eme rettenetes pillanatban...

– Látom! – vágott a becsörtető tanzsolga szavába Monyákos Tuba. Ezután lassan visszaereszkedett az ülésre. A karfába épített varázspálca segítségével, minden sietség nélkül megfordította a kordét, hogy a tanzsolga szemébe nézhessen. – Próbáljon lehiggadni, kedves Mózenkrantz.

A nevezett tanzsolgának, aki egyébként a lidrócok szertelen nemzetségéhez tartozott, igen nehezeére esett teljesítenie a főnöke kérését. Minden végtagja remegett az idegességtől, ami azért is volt különösen kellemetlen, mert azt egymástól eltérő ütemben tették. Így aztán a kövérkés, alacsony termetű Mózenkrantz úgy nézett ki, mintha bármelyik pillanatban saját darabjaira akarna hullani.

– Az udvaron... A bűbájketreces kocsi... A termekből pedig az elítéltek mind lázongásos kinyomulást hajtanak végre! A felügyelők hiába... Én is hiába, pedig mindent megtettem... – hadarta egyre csak remegve a tanzsolga, s lassan pityergésre görbült a szája.

– Tehát megérkezett – biccentett Monyákos Tuba főigazgató, s az arcán borongós felhők suhantak át. –

Hiába kértem az Álomfelügyeletet, hogy ne küldjék az Igázóba. De ha már így alakult...

– Az elítéltek! – sikkantotta Mózenkrantz. – Mi legyen velük?

– Semmi – felelte Tuba. – Amint a szekér kigördül a kapun, az új lakó pedig belép ebbe az irodába, a nyugalom magától helyreáll.

A főigazgatónak igaza lett. Az Álomfelügyelet rabkordéja elhagyta az Igázót, s mivel már nem akadt semmi érdekes bámulnivaló, a lidércek lassan visszaténferegtek a tantermekbe, hálókörletekbe. A felügyelők karba font kézzel, kisterpeszben feszengve próbálták elhitetni mindenkivel, hogy ők tettek rendet.

Húsz perccel később a toronyszoba vaskos ajtaja ismét kinyílt, miután az udvarias kopogásra határozott „Bújj be!” jött válaszul. Monyákos Tuba az íróasztala mögött ült, s úgy nézett fel a kéregetekercsekből, mintha nem számított volna látogatóra. A szobába hárman léptek be. Kétoldalt megtermett örlidércek álltak, egyik kezükben csataostorral, míg a másikon vaslánc zörgött. A súlyos béklyó túlsó végén, a két marcona között egy fiú botorkált. Rendesen lépni is alig tudott, mivel a bokáin és csuklóin súlyos bilincsek feszültek. A menet megtorpant, épp a puha arábiai szőnyeg kerek mintájának közepén.

Monyákos Tuba elgondolkodva, hosszan vizslatta az Igázó új „beutaltját”. A fiú úgy 15 évesnek nézett ki (valójában csak 13 volt, ez kiderült az aktájából), és bizony sem ember, sem lidérc nem nézett rá szívesen. Széles vállak, lapát tenyerek, izom és hártya minden porcikáján akadt bőven. Szögletes állát dacosan előre bökte, sűrű szemöldökei alatt szúrós malacszemek bámulták a világot, mint valami befalni vagy szétrúgni való prédát. Turcsi orra folyton szimatolt, tüskére nyírt sörte haja szökén meredezett a faberakású plafon felé. A fiúból oly erősen áradt az erőszakosság, hogy még az edzett lidércőrök is fokozott figyelemmel kísérték minden mozdulatát.

– Oldozzák el és menjenek ki! – szólalt meg váratlanul Monyákos Tuba.

– De főigázgató úr, ez a... – próbált vitatkozni Mózenkrantz, aki az íróasztaltól balra remegett, mint a kocsonya.

– Le a béklyókat és hagyjanak minket magunkra!

Az örök vonakodva engedelmeskedtek. A fiú arcán egyre szélesebb mosoly terült szét, amint egymás után lekerültek róla a bilincsek. Közben meg is szólalt, s a hangja valahogy egyszerre volt recsegősen éles és selymesen sunyi.

– Csipkedjétek magatokat, rusnya kis férgek, ahogy a főnök bácsi szórta az ígét!

Amint Mózenkrantz és a két őr mögött becsukódott az ajtó, a fiú ledobta magát az egyik öblös székbe, és lábait felpakolta az íróasztalra. Monyákos Tuba csendben figyelte a mozdulatait, mintha egy különösen érdekes, bár halálosan veszélyes skorpiót akarna kiismerni.

– Lökjél már valamit, vakarcs, vagy kívágjak az ablakodon! – csattant a fiú hangja, mikor elege lett a csendből.

– Te vagy itten a főkirály, a góré, vagy mi?

Monyákos Tuba ekkor végre megmozdult. Félretolt néhány kéregtekercset, s elővette azt a paksamétát, melyet az Álomfelügyelet korábban küldött neki. Kinyitotta a kemény fedőlapot, majd rápillantott az első oldalra.

– A neved... – kezdte, de a fiú harsogva közbevágott, miközben sarkával felrúgta a sárgaréz tolltartót.

– Rafael vagyok, de a spanjaim csak Rafinak mondanak. Te nem vagy a spanom, sohase nem is leszel, mer' vakarcs vagy. Rühellem a vakarékokat, és ott csinálom ki őket, ahol érem. Értve vagyok?

Monyákos Tuba átnézett néhány további lapot.

– Látom, miért kerültél ide – mondta aztán. – Szép kis lista...

Az egyszerűség kedvéért itt megszakítjuk történetünket, és idézzük az Álomfelügyelet nyomozati anyagát, hogy

mindenki számára érthető legyen, ki is ült akkor szemközt Monyákos Tuba főigazgatóval, két lábát annak mívés íróasztalán nyugtatva:

„Álomfelügyeleti jelentés a K. Rafael néven ismert, többszörös bűnelkövetőről.

Iktatószám: 12:40:11.13.09.2006

Besorolás: Szigorúan Bűbájevédett

Nevezett K. Rafael 13 éves, a Valóságban Monor városi lakos. Bizonyítható, hogy már hatévesen látta – a Valóságban is! – az álm- és varázslényeket, valamint mások segítő állatát, bár totemmatató-bűbájt sohasem használt. Hogy ez miként lehetséges, arra a Vajákosok Jurtája a mai napig nem talált magyarázatot. K. Rafael első büntetett hétévesen követte el: csapdába ejtette, majd megölte éber osztálytársa segítő állatát, melynek következtében a nevezett osztálytárs súlyosan megbetegedett. Ezután K. Rafael egyre tudatosabban és megtervezettebben hajtotta végre tetteit. Álljon itt néhány példa: 1. Nyolcéves, mikor elpusztít egy fényképet, melyen keresztül P. A. éber gyerek rendszeresen életenergiát kapott az Ősök Jurtájába költözött nagyapjától. P. A. a nagyapa segítsége nélkül orvosi kezelésre szorult. 2. Kilencévesen felfedez néhány gondosan álcázott varázsboltot a Valóságban, s ezeket rendszeresen látogatva, borzalmas pusztítást végez. Pl. a Belindek és Csomorika Fű-árudában hat különböző varázsnövényt tép ki a cserepeiből. Senki nem gyanakszik rá. 3. Gyomirtóval elpusztít néhány tündérosvényt a budai hegyekben. 4. Eléget több régi mesekönyvet, melyekből egyetlen példány létezett, s így azok levélvilága lehullik. 5. Tízévesen kivág egy sámánfát, megbetegítve azt a sámánt, aki ültette. 6. Ugyanakkor bűbájjal befog egy átokvető minidémont, s arra kényszeríti, hogy az rontásokat szórjon azokra, akiket ő megnevez. 7. A házsongárdi táltosdob-fesztiválon belopózik a jurtába, és ott felhasznál 32 dobót. A kiszabaduló segítő szellemeket elszakítja tulajdonosaiktól, tömeges sámánsúly-járványt okozva. Az

Álomfelügyelet ekkor már sejti, ki áll a bűncselekmények mögött, de elfogni csak azután sikerül, hogy K. Rafael rábukkan az álomvarangyok üzérbarlangjára az erdőkertesi szeméttelp dombjai alatt, s egy éjjel rájuk gyűjtja azt. A merényletben 36 álomvarangy, 2 pillétündér és 4 mascalidérc vesztí életét.

Az Álomfelügyelet végül csapdát állított K. Rafaelnek. Éjlelkét elfogták az Álomvilágban, de mikor a testét is át akarták hozni a Világfára, az ügynökök döbbsenten tapasztalták, hogy K. Rafael fejére valakik téglát ejtettek, amitől „megkettýent”. A további nyomozás kiderítette, hogy a hírhedt bűnözöt az álomvarangy-klánok bosszúja érte utol. K. Rafael értelem nélkül maradt testét a szülei éber gyógyintézetbe adták, s azóta nem törődnek vele. Értelmét hordozó éjlelkét az Álomfelügyelet az Igencsak Gondverte Álomlányok Zártosztályi Óvhelyére utalja, hogy ott őrzetben tartsák, és – ha lehetséges – átneveljék.”

Az Álomfelügyelet nyomozati jelentése ennél természetesen sokkal több ténýt tartalmaz, de nekünk most ennyi is bőven elegendő. Folytatódjék a történet...

– Meddig piszmogsz még a nyüves papírjaiddal, vakarcs? – rúgott bele az íróasztal oldalába a fiú. Monyákos Tuba felemelte komor tekintetét, és elgondolkodva nézte a foglyot. Rafael fekete szemében örültebb fények lobogtak, mint egy egész elmekórházra való, megkergült lidérc tekintetében.

– Látom, nem félsz tőlünk, fiacskám – mondta csendesén a főigazgató. Rafael harsányan, hátravetett fejjel röhögött. – Rettenetes dolgokat követtél el a Valóságban.

– És a javáról még csak gőzötök sincs! – kiáltotta gonosz vigyorral a fiú, s közben jobb öklével vadul megdörgölte a szemét. Ez a mozdulat, melytől a könnye is kicsordult, felkeltette a főigazgató figyelmét, de nem szólt semmit. Helyette megragadta a beépített varázspálcát és kigördült az íróasztal mögül.

Rafael úgy elcsodálkozott, hogy majdnem hanyatt vágódott a székével, amit eddig a két hátsó lábán egyensúlyozott.

– Nézzed má’! – harsogta éles fejhangan. – Te meg kripli vagy? Egy firlefrancos négykerekű? Hát mindjárt felborítalak a...

Eddig jutott, mikor Monyákos Tuba aprót pöccintett a varázspálcán. Rafael üvöltve felrepült a levegőbe, és háttal a plafonhoz tapadt, olyan erősen, hogy a fejét sem tudta mozdtítani. A főigazgató nézte egy darabig, majd megérintette az asztal oldalába vésett rovásjelek egyikét, mely ettől finoman felizzott. A következő pillanatban berontott a két lidércőr, nyomukban a holtsápadt Mózenkrantz tanszolgával, aki biztos volt benne, hogy Tubának már csak a foszlányait fogják megtalálni.

– Vigyék a magánzárkába! – adta ki utasítását a főigazgató, és megszüntetve a béklyóvarázst, az arabus szőnyegre pottyantotta Rafaelt. – Erős őrség álljon az ajtó előtt, és a zárra háromszoros ígét olvassanak.

A lidércőrök felrángatták, megbilincseltek és elvitték a dühösen vicsorgó fiút.

– Micsoda szerencsétlenség! – sopánkodott Mózenkrantz, ujjait tördelve. – És miért épp most, mikor a két aligazgató úr, Pisla és Repesztő a Varázsbörtönök és Nevelőintézetek Kongresszusára utazott, amit az Északi-sark jege alatt...

– Csak nem arra céloz, kedves barátom, hogy nélkülük nem leszek képes megbirkózni a feladattal? – mosolyodott el Monyákos Tuba. – Figyelmeztetem: 78 éves vagyok, ami ugyan a lidércceknél, kik háromszor gyorsabban öregsenek, mint az éberek, csupán 26 leélt emberi év, de azért számos tapasztalat áll mögöttem. Valaha én voltam a Lidércvihánc Gerillák vezetője, Pisla és Repesztő főnöke! Éppen ők, akik alapítani méltóztatták az Igázót, kérték fel arra, hogy legyek újra a felettesük itt, az intézmény élén. Ebből arra következtetek, hogy megbíznak a képességeimben.

– Ahogyan én is! – sikkantotta Mózenkrantz, aki tényleg nem „ügy” gondolta. – Ez a kölyök azonban bárkin kifogna. Az Álomfelügyelet hét éven át üldözte, míg sikerült végre elfogniuk. Most meg ideküldik a nyakunkra. A többi elítélt közé nem engedhetjük, mert már az érkezése is majdnem lázadást okozott. Amint belépne az ebédlőbe, az összes lidérc a torkának esne, annyira gyűlölük. A büntetési híre hozzájuk is eljutott, de magánzárkában sem tarthatjuk örökké! Akkor hát mi legyen?

– Észrevette, milyen gyakran dörzsölgeti a jobb szemét? – kérdezte Tuba. A tanszolga hökkenten bámult a főigazgatóra.

– Mi jelentősége van ennek? – kérdezte.

– A vajákosok két holdfordulón át vizsgálgatták, hogy rájöjjenek, miként láthatja bűbáj nélkül is a varázslényeket és a segítő szellemeket – töprengett Tuba, papírjait lapozgatva. – De nem jöttek rá! A válasznak valahol itt kell lennie az élettörténetében. Lássuk csak! 1993-ban született a Valóságban, tökéletesen éber szülők gyermekeként.

– Igen, igen – motyogta elborzadva Mózenkrantz. – Ő az első éber, akit az Igázóba küldtek. Mit keres itt egyáltalán? Ez olyan... Olyan, mintha engem, a lidércot ültetnének a Gyémánt Jurta főitáltosi székébe. Vagy inkább olyan, mint eperlekvárral enni a rántott csirkét. El-kép-zel-het-len! Pont annyira az, mintha...

– Befejezné a hisztériázást, kedves barátom? – szólt rá Tuba a tanszolgára, majd tovább olvasta a feljegyzéseket: – Rafael édesanyja hidegszívű politikusnő, képviselő a városi közgyűlésben. Apja gazdag vállalkozó, aki alig van otthon... A gyereket hatévesen baleset éri. Táborban van, s a Békás-patak partján véletlenül fejjel rohan egy fűzfának. Súlyos agyrázkódás... Itt vannak az orvosi zárójelentések. Fél évre rá, bár úgy tűnik, hogy teljesen felépült, a szülei pszichológushoz viszik, mert azt állítja, hogy mindenféle apró emberkéket lát szaladgálni... Hoppá!

Monyákos Tuba akkorát ugrott a lábpótló bűvkordéban, mintha a levegőbe akarna emelkedni.

– Mózenkrantz barátom, vegyen kézbe egy üres kéregetkeercset és jegyezze fel az utasításaimat! – kiáltotta aztán. – Ürítsék ki az egyik raktárpincét. A hatos jó lesz. Vigyenek oda ágyat, széket, szőnyeget, meg ami ahhoz kell, hogy valaki kényelmesen, hosszabb időt tölthessen benne. Mikor kész, szállítsák át a foglyot, lehetőleg éjjel, hogy a többi rab ne vegye észre. Holnap este magam is lemegyek, hogy megkezdjem Rafael kezelését.

– Mire készül, főigazgató úr? – kérdezte gyanakodva a tanszolga.

– Elmondom neki az életem történetét, hátha tanul belőle – felelte titokzatos mosollyal Monyákos Tuba.

S úgy is lett. Másnap este az Igencsak Gondverte Álomlények Zártosztályi Óvhelyének vezetője legördült a pincébe, ahol Rafael már várta. Az örök beengedték a főigazgatót, majd az utasításai szerint rájuk zárták a vasalt ajtót. Odabentről némi üvöltözés, recsegés és ropogás után nem szűrődött ki más, csak nyomasztó csend.

Monyákos Tuba a bűvkordéban ülve, lehunyta szemmel „meredt” Rafaelre. Az éber fiú épp felemelte a korábban darabokra aprított szék egyik lábát, hogy lesújtsa vele az igazgatóra. Csakhogy a dohánylidérc ujjából áradó zöldessárga fény megdermesztette. Most a talaj fölött lebegett, veszett haragtól eltorzult arcán keserű csodálkozással. A kényszerhéder-bűbáj, mely rabul ejtette, különös „álmot” bocsátott rá. Ebben a bénult állapotban tudata elröppent a messzi múltba, s akár akarta, akár nem, kénytelen volt meghallgatni Monyákos Tuba élet-történetét, mely így szólt...

** * **

Nos, kedves barátocskám, az egész úgy kezdődött, hogy az én rossz anyám elpottyantott engemet. Szép szokás ez a boszorkányoknál, akik beleszerelmesednek egy éberbe. Mikor aztán megszületik az embergyerekük,

mellette világra hoznak egy lidérctoajt is. Ez természeti törvény! Párban jövünk a világra: embergyerek és lidérc. Az utóbbira azonban ritkán tart igényt a mami, tehát elpottyantja őt.

Az én rossz anyum, akit eredetileg Libbenő Moyrának hívtak, csinos és kedves teremtes volt. Valaha ígéretes boszorkánynak indult, aki arra tette fel az életét, hogy bűvös tudományával inkább segíti, mint rontja az embereket. Csakhogy beleszeretett egy éberbe, nevezetesen Dzszerri Szpingerbe, a neves és jellemtelen tévésztárba. Ő az én apukám. Moyrát ugyan figyelmeztették, hogy Dzszerri Szpinger az éberek között is a legrosszabbnak számít, mami nem törődött ezzel. Fiatal volt, bohó, s talán némi bódító gőzt is sikerült véletlenül beszippantania valamelyik üstkutyuló-gyakorlaton. Így aztán feleségül ment Dzszerri Szpingerhez, akinek akkor tán még fogalma sem volt róla, hogy boszorkányt vett feleségül.

Egyetlen esztendő sem kellett hozzá, és az én mamim máris büszkén hordta kikerekedő pocakját – benne pedig embertesómat, Leventét, valamint engem. Cseppet sem volt ideges amiatt, mert az éber csemete mellé lidérctoajt is *járt*. Pedig jobban tette volna, ha legalább a körmét rágicsálja.

1980-ban világra jöttünk. Libbenő Moyra a kórházban boldogan vette át Dzserritől a hatalmas csokor virágot. Bizony, könnyek gyűltek a szemébe, mikor látta, hogy férje milyen kedvesen gügyög a pólyában nyivákoló Leventének. Azután kiküldte a nővért, s titokzatos arccal azt súgta Dzserrinek:

– Van itt még egy meglepetés! – lassan felemelte a párnája sarkát, láthatóvá téve engem, vagyis a szürkepöttyös lidérctoajt, amiben voltam.

Dzszerri Szpingernek, az apámnak, igen sokáig tartott, míg megértette, amit lát. Az első percekben azt hitte, hogy a felesége viccel. Azután átkutatta a kórtermet, kandi kamerát, vagy legalábbis valamelyik konkurens

tévécsona riporterét keresve. Végül azonban el kellett fogadnia, hogy a neje tényleg *valódi* boszorkány, a párna alatt pedig egy *igazi* lidérctojás lapul. Korábban ugyan a mama mindezt már mondta neki, megpróbálva felkészíteni őt a jövetelemre, de Dzszerri Szpinger azt hitte, csak tréfál, és úgy tett, mint akit cseppet sem izgat a dolog. Most hirtelen az is eszébe ötlött, hogy egyszer rajtakapta anyut, aki bűbájjal takarított. Dzszerri akkor elhitette önmagával, hogy rosszul lát, pedig a felesége sem tagadta: igenis bűverőt hívott segítségül a portörüléshez.

Apu lezöttyent a kórterem sarkában álló székre és három órán át némán nézett maga elé. Az arcáról semmi más nem lehetett leolvasni, csupán mély töprengést. Súlyos gondolatai ráncokat vésnek a homloka közepébe meg a két szeme sarkába, de a keze nem remegett, és a haja sem lett őszebb, mint korábban.

Az én fiatal anyám már épp kezdett kétségbe esni, mikor Dzszerri végre talpra szökött, s ezt kérdezte:

– Mire van szükség ahhoz, hogy a lidérc biztonságban kikeljen?

Anyu megmondta: vagy egy fekete tyúkot kell ráültetni, vagy trágyadomb mélyére rejteni három napra. Apu szerencsére a tyúk mellett döntött, s hamarosan meg is jelent vele a szülészeten. Ha nem oly híres tévésztár, mint amilyen volt, biztos megtiltják neki, hogy élő baromfit telepítsen a kórterembe, de így a főorvos csak a vállát vonogatta.

Az én szegény mamim élete legboldogabb két hónapját élte át akkoriban. Dzszerri viselkedéséből úgy hitte, hogy apu tökéletesen el tudja fogadni őt, mint boszorkányt, sőt, engem is, a lidérccsemetét. Mekkora tévedett!

Három nap teltével, ahogy kell, eluntam a tojás szűkösségét, és feltörtem annak héját. Mint újszülött lidérc, randa voltam és hangos, így a szüleim elhagyták a kórházat, és Leventével együtt hazavittek. Természetesen

e boldog időkre nem emlékszem, pedig életem legszebb szakasza lehetett.

Két holdfordulóval később Dzserri Szpinger azzal a kéressel állt a felesége elé, hogy szeretné, ha ő és Levente fellépnének a műsorában. Moyra ezen igen meghökkent, de a férje győzködte őt:

– Édesem, kedvesem, te mikrofonállványnál is karcsúbb szépség, szeretném megosztani a világgal családi örömlőket.

– Megértelek, de... – Moyra gyanakodva vonta össze a szemöldökét, hisz tudta jól, hogy élete párja botrányos „kibeszélő tévéműsorairól” híres, melyekben az emberek butaságát, bánatát, fájdalmát figurázza ki. – Arról, ugye, szó sem lesz, hogy én boszorkány vagyok? És Tubát, picike lidércsemetőket sem említjük? Tudod, milyen gonoszak az emberek!

Dzserri Szpinger mindent megígért – és semmit nem tartott be. Az élő adásban váratlanul behozatott engem, s mint ocsmány kis szörnyet mutatott fel a világnak. Előre megtervezett dühvel rontott neki a feleségének, azt állítva, hogy Moyra, a boszorkány, bűvös főzettel megtévesztette őt. Szegény anyu csak ült a reflektorok keresztútjében és zokogott. Ekkor a stúdióba bevonultak apám ügyvédek, akik korábban már elkészítették a válási papírokat. Mami azt sem tudta, mi történik vele, mikor aláírta azokat, csak szorított engem és Leventét.

S ezzel még nem volt vége a Dzserri Szpinger családi sőnak! Gyámügyi matrőna és rendőr érkezett, akik elvették Moyrától az embergyereket és átadták Dzserrinek, majd közölték anyuval, hogy többé nem láthatja Leventét. A „kis rusnyasággal”, vagyis velem viszont csinálhat, amit akar.

Ezután kidobtak minket a tévéstúdióból, az éber közönség teljes egyetértésével.

Libbenő Moyra egyenesen a Boszorkányok Jurtájába ment, de ott sem látták szívesen.

– Megmondtuk neked, lelkecském, hogy ne menj hozzá ahhoz az éberhez! Most már fújhatod. És nehogy valami rontáson vagy átkon törd a fejed! Tudod, hogy az ilyesmit a Gyémánt Jurta szigorúan bünteti!

Talán ez volt az a pillanat, mikor az én rossz anyám úgy döntött, hogy hátat fordít a révülők, sőt, az éberek világának is. Annyi gonoszság, csalás és hamisság érte, hogy nem tudom hibáztatni őt. Egyedül csak azért tépedném ki vígan, egyenként az orrszőrét, amit velem tett.

Első dolga volt ugyanis, hogy *elpottyantson*. Bevett szokás ez olyan banyáknál, akik nem akarják – mondjuk szolgaként, famulusként – megtartani lidérckölyküket. Ilyenkor keresnek egy olyan műintézményt, mely az elpottyantott lodovérceket (ez a hivatalos gúnyneve a banya-éber szerelméből kikelt lidérceknek) befogadja.

Nekem a Lidérc Árvák Fészke jutott. Rossz anyámról csak annyit tudtam, hogy beállt a Rontó Boszorkányok Szektájába, s azóta már az Álomfelügyelet is üldözte, mivel nem viselkedett épp úrilány módjára. Úgy szórta a furmányos és firlefrancos átkokat az éberekre és révülőkre, mint csincsilla a szőrét, mikor macskát lát. No, meg azt is a tudomásomra hozták, hogy megváltoztatta a nevét: Libbenő Moyrából így lett Monyákos Klotild, belőlem pedig Monyákos Tuba.

1984-et írtunk, vagyis négy esztendő telt el a születésem óta. Én (varázslény-időszámítás szerint) 12 éves voltam, mivel a lidércek tudvalevőleg háromszor olyan gyorsan öregszenek, mint az embergyerekek. Levente viszont, az embertesóm, akkoriban bizonyára apámmal élt, s épp kétesztendős lehetett, hiszen a boszorkányok embergyerekei fele olyan gyorsan öregszenek, mint az éberek.

A Lidérc Árvák Fészke, melynek komor épülete valahol a hegyek között lapult, kinevezte magát az otthonomnak. Én, mint az összes többi lodovérc kölyök, szívesen rúgtam volna fel ezt az állapotot, de a szökés szóba sem jöhetett.

Huszedik életévünkig a Fészek áldatlan gondoskodásában kellett maradnunk és kész.

A legalább háromszáz éves, vastag falú uradalmi épület négy sarkán egy-egy lakóbástya emelkedett. A nevük *Arcsan*, *Enyec*, *Szelkup* és *Hakas* volt. A bennük lakók különleges tehetséget mutattak arra, hogy szívből utálják egymást és a nevelőiket. Jómagam az Enyec bástya kölykeként leginkább a *szelkupokat* rühelltem, amit ők teljes buzgalommal viszonzottak. Ebből remek bunyók és éjszakai hirigek alakultak ki, amiket aztán a bástyabábák tetemes pofonmennyiséggel jutalmaztak.

Azon a kora nyári, álmos délutánon, ahol emlékeim kezdődnek, számomra egyetlen dolog volt fontos.

– Elkapom a szelkupok kapitányának, annak a mócsingagyú Zlapatnyiknak a torkát, és addig szorítom, míg... – sistergett belőlem a harag. Ekkor azonban a legjobb barátom, a Repesztő névre hallgató jégldérc hűvös tenyerét hadonászó karomra tette.

– Csitulj, Tuba – mondta. – Megfizetünk nekik azért, amit szegény Pagadánal tettek, de fejjel rohanni a falnak azért mégsem kéne.

A szóban forgó Pagadán nyöszörögve hevert a háromemeletes ágy középső szintjén. Alig néhány perce találtunk rá az Arcsan és Enyec bástyák közötti folyosók egyikén, és cipeltük be a hálóterembe. Szerencsére közben egyetlen bástyabárával vagy jójánnyal sem találkoztunk. A hüppögő, véres és taknyos orrát törölgető kölyök köré percek alatt kíváncsi tömeg gyűlt. Mufurcnak, a legtermetesebb haveromnak sikerült őket távolabb hessegetni, így végül megtudhattuk, mi történt.

– A szel... szelkupok elkaptak – nyögdécselte Pagadán.
– Aztat... Aztat mondták, hogy a zanyám nem is banya, csak é... éber. Aztán megvertehehehek.

És zokogott tovább. Bennem meg keserű gombóccá gyűlt a harag, s legszívesebben azonnal indultam volna,

hogy a Szelkup bástya ablakán át a környező erdőkre dobáljam a benne lakó lodoverceket.

– Eriggyünk hát taslizni! – vigyorgott Mufurc, hatalmas jobb öklét szintén természetes bal tenyerébe csapkodva. Ő természetesen imádta a *taslizást*, vagyis az utolsó, elhaló sóhajig tartó verekedést, de a többieknek is igazuk volt. Fényes nappal a Szelkup bástya közelébe sem jutnánk, máris elkapnának minket a bástyabábák, és akkor mind mehetnénk a zárkákba.

– Jó lodoverc ésszel él! – furakodott át a háborgó enycek gyűrűjén Pözsögő. Ez az égővörös hajú, irtózatosan szeplős, tányérképű líderckölyök az egyik legjobb cimborám volt a Fészekben. Megtanultam, hogy ha Pözsögő kinyitja a száját, akkor érdemes kagylózni, mert szinte mindig egetverő okosságokat potyogtat elénk.

– Terved van, Pözsögő? – hajoltam hozzá.

– Tervem van, Tuba! – vigyorgott, hogy csak úgy táncoltak a képén a szeplők. – Tegnap vettem a hírt, hogy a bástyabanyák beszereztek néhány új konzervbűbajt. Tudjátok, amihez se bűvige, se ostor nem kell. Csak kinyitod és *csirimbungang!*, már el is sült a rontás, az átok, vagy amit beletöltöttek.

– Na és? – vontam fel a vállam, mert eddig még nem fedeztem fel a furmányos okosságot barátom szavaiban.

– Azt mondd: „na és”?! – háborgott Pözsögő. – A konzervek között akad legalább egy, amit úgy neveznek: láprobbantó-bűbáj!

Döbrent, elismerő moraj hullámszó végig a hatalmas hálótermen. Még azok a hátrébb állók is huhogtak, akik valójában nem hallhatták Pözsögő egyetlen szavát sem.

– A láprobbantó nagyon pöpec! – sóhajtott az egyik lodoverc csemete. – Rossz anyám mesélte, hogy ha egy ilyet bedobsz akárhová, a szoba pillanatok alatt hatalmas, ködös mocsárrá változik, és te addig bolyonghatsz benne, míg valaki kívülről ellenvarázst nem olvas rá.

– A rossz anyucid mesélte, mi? – röfögött rá valaki gúnyosan.

– Igenis mesélte, mielőtt elpottyantott! Ha nem hi...

– Elég legyen a rikácsból! – mordultam rájuk, majd jobb kezemet Pözsögő, a balt meg Repesztő vállára helyezve, természetes kijelentést tettem: – Ma éjjel ellopom a lápkonzervet!

– A főpesztonka raktárából? – hüledeztek néhányan.

– Onnan ám! – fogadkoztam. – És mielőtt a bástyabábáknak kibökné a szemét a leltárhiány, bedobom a szelkupok hálótermébe. Persze, mikor mindannyian odabenn vannak. Aztán az ajtajukra perchurok-rontást olvasunk, amit maga a főpesztonka is csak hosszadalmas izzadás után lesz képes feltörni. Na, milyen a tervem?

Észbontó ötletemért azonban nem arathattam le bástyatársaim dicséretét, mivel ekkor váratlanul megszólalt a Fészek riadókürtje...

Én, mióta a Lidérc Árvák Fészkében sínylődtem, bizony csak kétszer hallottam, hogy megszólalt volna a téglalap alakú udvar közepén álló riadókürt. Elsőként, mikor három éve végképp elment szegény Csetresz néne esze. Az öregasszony addig sem volt túl okos – ezért is lett belőle üstönke, vagyis konyhai kézilány –, de aznap aztán teljesen megkettyent. Mikor a forró zsírral teli fazekat megpróbálta ráborítani Böske ángyira, a pucceráló asszonyra, az menekülteben megkapaszkodott a riadókürt vaskarjában. No, akkor süvöltött fel elsőként ez a rémes hang.

Másodszor maga a főpesztonka, a Fészek tulajdonosnéja, Kucséber Baba naccsága tekertette meg a borzadályos szerkezetet. Akkor is összeszaladt mindenki az udvaron, méghozzá pendelyben, pizsamában, mivel éjszaka volt. A sápadt hold fényébe bámulva lestük, melyik bástya dőlt össze, vagy gyulladt ki. Pedig semmi ilyesmiről nem volt szó, csupán Baba naccsád kedvenc tarantula

pókja tűnt el a terráriumból. Hajnalig kerestük a rusnya dögöt, s mindaddig Tápénak, a Fészek öreg mindenesének muszáj volt tekernie a riadókürtöt. Csak akkor hagyhatta abba, mikor a tarantula meglett: Sarolt ángyi, a másik pucceráló asszony taposott rá. Igaz, buzgalmában egy darabig észre sem vette, hogy a talpán hordja a pókot, méghozzá alaposan kilapítva.

Így aztán, mikor az Enyec bástya hálótermében meghallottuk a fület nyúzó bömbölést, mindjárt tudtuk, hogy rendkívüli dolog történt. Ahogy voltunk, rohantunk le a macskaköves udvarra, egymást lökdösve és taszigálva, hátha elsőként láthatjuk meg a riadalom okát. Már útközben, a lépcsőházban összeakadtunk Szeperke asszonnyal, bástyánk felügyelőjével. A vékonyka, apró termetű és csipogó beszédű naccsága madárhangon visítózva próbált rendet teremteni közöttünk.

– Lassabban a lépcsőkön, kölykicék! ... Zsömlye, ne rángasd már Córesz fülét! Nem látod, hogy az nem az ajtókilincs? ... Sorakozó az udvaron! Aki beszél a szelkupoknak, zárkába megy!

Nem szóltunk mi semmit a szelkupoknak, sem az arcsanoknak és a hakaszoknak. Sokkal jobban izgatott mindannyiunkat, hogy mi történhetett. A riadókürt rozsdamarta fémdoboza mellett Tápé állt, két markába fogva a szerkezet kurbliavasát, és tekerte, csak tekerte, hogy majd' berobbantak tőle a Fészek ablakai. A boltíves árkádsor alól sorra özönlöttek elő a négy bástya lakói, akiket saját felügyelő banyáik terelgettek.

A szemfüles Pözsögő futás közben megérintette a karomat, majd pöttös állával balra intett. Még arra sem fordultam, már tudtam, mit akar, és megint el kellett ismernem, hatalmas esze van. Az Arcsan és Szelkup bástya között, keresztben az udvaron húzódott a „szárítókötél”, úgy félemelet magasságban. Ruhát ugyan soha nem láttott, annál inkább megnyúlt, fájdalomtól égő füleket. A „szárítókötele” ugyanis Baba naccsád büntetési célzattal

feszítettte ki: a kisebb vétségekért a lidérckölyköket fülüknél fogva fél napra rácsipeszelték. Most is fityegett rajta három srác a Hakasz bástyából, akik megpróbáltak repetát lopni a konyháról.

Pözsögő alájuk szaladt, én meg követtem.

– Hé, psszt! – hívtuk fel magunkra a figyelmet. A három fityegő egyike lesandított ránk. – Ti egész délelőtt itt lógtatok?

– Ühüm – jött a felelet. – De megérte! Mielőtt a konyhabánya elkapott, három egész pogácsát begyűrtem az arcomba.

– Dicséretes – ismerte el Pözsögő. – Akkor hát láttatok valamit onnan fentről? Mire ez a nagy felhajtás?

– Halvány huzatom sincs – vont vállat elővigyázatlanul a kötélén lógó, amitől fülei fájdalmasan reccsentek a csipeszek alatt. – Hogyaza...! Csak annyit vettem észre, hogy Baba, Czompó meg a négy bástyabába összeszaladt az emeleti irodában, és sokáig hadonásztak, kiabáltak egymással. Valami galambot mutogatott a Baba, olyan hevesen, hogy szegény madárnak hópehelyként hullott a tolla.

– Aha, kösz! – intett Pözsögő, majd mindketten rohantunk, mert a bástyánk kölykei lassan felsorakoztak. Mi is elfoglaltuk a helyünket, és vártunk.

Nem kellett sokáig. Az árkádok alatt hamarosan feltűnt a vezetőség, mely suhogó szoknyában, hosszú léptekkel igyekezett felénk. Az udvaron mind a négy lakóbástya összes kölyke feszes vigyázzba vágta magát, és mereven előre bámult. Tápé elengedte a riadókürt kurbliját, ami egyre lassulva forgott még kicsit, miközben a fájdalmas jajongás elhalt. Bástyánként úgy negyven lodovérc várta kíváncsian, hogy mi fog történni. Rajtunk kívül a Fészekben lakott még négy bástyabába, ugyanannyi jójány (afféle szobalányok, akik a bábák jobb kezének számítottak), két pucceráló, azaz takarítóasszony, három üstönke a konyháról. És persze ott volt még Kucséber Baba naccsága,

a főpesztonka, a Fészek tulajdonosnője, valamint annak legfőbb bizalmasa, Czompó Jolán konyhabanya, az étkek és mindenféle más készletek felügyelője.

Mire a riadókürt lendkerekét megállította a rozsdá, együtt volt a „család”. A négy bástya kölykei az udvar négy oldalán sorakoztak fel. Mi, enyecék épp a szelkupokkal szemben, de most valahogy senkinek nem jutott eszébe, hogy mutogasson, pofákat vágjon, vagy egyéb módon fejezze ki utálatát. A gondozásunkat végző asszonyságok az udvar közepére vonultak. Sötétszürke, fekete és kávébarna szoknyáikban úgy festettek, mint egy csapat túlméretezett varjú. A főpesztonka, Baba naccsád kitűnt közülük nyakigláb, pizskafa alakjával, melyre kopott darócruhát öltött. Szoknyájára és bő ujjú ingére rózsaszín, piros és búzakék szalagokat varratott, a nyakrészen pedig megsárgult csipkegallér kerekedett.

– Na, ide figyeljete, ti csirkeivadékok! – zendült fel éles, recsegő hangja, miközben csontos arcára undorodó grimasz ült ki. – Nincs sok időm arra, hogy a fejetekbe verjem, amit tudnotok kell.

A négy bástyabába, Zsolozsma, Szeperke, Csicsóka és Rózsa asszonyságok ekkor merőn a saját csapatukra néztek, és kezükben picit meglengették a trotylit. Ez a fekete gumiból készült, tömör és súlyos bot, ami a lidérckölykök fenyítésére szolgált, azért kapta fura nevét, mert akire rásóztak vele, az biztos azon nyomban összetrottyantotta magát.

– Alig néhány perce kaptuk a galambpostát... – folytatta Baba naccsád. Közben bütykös ujaival a Fészek padlásteré felé bökött, mintha nem tudnánk, hogy üzenethordó madaraink ott tanyáznak. – Nemes műintézményünkbe hamarosan váratlan vendégek érkeznek. Már elhagyták az éberek legközelebbi lakhelyét, Alsószuhát. Ez igen... khm, igen kellemetlen, mivel úgy tűnik, hogy egy vizsgálobizottságról van szó, amit a Gyémánt Jurta küld a nyakunkra. Nem tudom, meddig akarnak nálunk

tetvéskedni, de annyit mondhatok nektek, életem megromtói, ti nyüves vakarékrok, hogy aki bármiféle bajt okoz a következő napokban, az húszesztendőig fog a száritókötélen lógni! Értve vagyok?

Értve volt. Még én is, aki a leghátsó sorban álltam az enyecek között, láttam Baba naccsága holtsápadt arcán, hogy *nagyon komolyan* gondolja, amit mond. A bástyabábák, jójányok és a többiek szintén áldozatra leső keselyűnek tűntek. Egyedül Tápé, az öreg mindezen sandított felénk szánakozva. Ő maga is lidérc volt, bár éber apjától biztos többet örökölt, mint boszorkány mamájától, mivel semmiféle bűverő nem szorult belé, viszont a magassága majdnem elérte a másfél métert. Viseltes kertészgúnyát hordott, hozzá őszborostás állat, és szomorú szemeket. Valaha szintén elpottyantott volt, de Baba naccsád megtartotta a Fészek mindenésének.

Hirtelen motorbúgás ütötte meg a fülünket. A banyák és lidérckölykök egyszerre fordították fejüket a boltíves kapu felé, melyet Tápé korábban már szélesre tárt. A hegyek között kanyargó, keskeny aszfaltúton kocsi közeledett. Az éberek, akik (némi álcabűbáj jóvoltából) úgy hitték, az öreg udvarházban közönséges nevelőintézet működik, soha nem jöttek fel ide. Ezek tehát csakis a Gyémánt Jurtából érkezett vendégek lehettek! Nem értettem, miért rázatták magukat négykerekű benzinjárgányon, ahelyett, hogy Ébredés Ajtaját nyitottak volna. Később aztán, mikor már volt alkalmam számos révülőt megismerni, rájöttem: sokan közülük imádnak különcködni!

A viharvert, öreg Mercedes betolta orrát az udvarra, majd – némi bizonytalankodás után – lefékezett az Arcsan bástya lakóinak sorfala mögött. Három ajtó nyílt, majd csapódott be hangos dörrenéssel, miután a sofőr leállította a köhögő motort. Kucséber Baba kapkodva félretaszigálta útjából a jójányokat és üstönkéket, hogy a vendégek elé siessen.

Még soha életemben nem láttam három olyan furá alakot, mint akkor. Legelől egy öregecske mágus trappolt a főpeshzonka felé. Fekete selyemből varrt talárt, hozzá enyhén csúcsos sityakot hordott. A derekát vaskos, több csomóra kötött oszor verdeste, mely – néhány bőrzacsóóval egyetemben – ezüstcsatos szíjáról fityegett. Legfeltűnőbb azonban a frizurája volt. A háta közepéig érő, ezüstösen ősz hajszálait tengerészóótélre emlékeztető fonatokba rakták, melyek számtalan kisebb-nagyobb göböt, csomót hordoztak. Ezeket látszólag összevissza bogozta a frizuráló. Ráadásul némelyikbe fapálcikákat, rövid madártollakat, csontdarabokat is fűzött oly szorosan, hogy még véletlenül se eshessenek ki.

A mágus bal oldalán nádszál vékonyságú vajákos nőszemély imbolygott. Testhez álló, galambszürke kosztűmöt viselt, a hóna alá vaskos irattáskát szorított. Acélkék tekintete rögvest könnyfátyolban kezdett úszni, amint ránk, kölyök-lidércekre nézett. Szőke haját tornyos kontyba csavarta, orra hegyén ovális szeműveg billegett.

A harmadik vendég, aki a kocsit vezette és most a varázsló bal oldalán közeledett, ijesztő jelenség volt. Szikár, csupa izom férfi, áthatóan sötét, komor tekintettel. Lovaglósizmát, fekete nadrágot és bő inget, valamint szorosra gombolt bőrmellényt viselt, magyaros nemezsüveggel. A mellkasát jobb és bal vállán átfutó, széles szíjak keresztezték, melyeken számos fémtűske, dobókés, valamint (bizonyára veszedelmes) átkokkal átitatott csont- és kődarabok lógtak, zsinórokra fűzve. A nyakában függő sárkányos medalion messziről tudomására hozta mindenkinek, hogy a Garabonciások Jurtájának tagja.

Pözsögő óvatosan a fülemhez hajolt.

– Szerintem ez a fickó a mágus testőre.

Egyetértettem vele.

A menet megtorpant a főpeshzonka előtt, s a varázsló nyomban beszélni kezdett. Érces hangja bejárta a Fészek udvarát, és visszhangot vert a falakon.

– A nevem Hübehauer Manó. A Varázslók Jurtájának tagja, valamint az Igeigézők Bírói Testületének¹ döntőke vagyok. A Gyémánt Jurta utasítására az Alsó Világ Tűzköre küldött, hogy a Lidérc Árvák Fészke elnevezésű intézményben szigorú és mélyreható vizsgálatot folytassak le.

Még mi, hűlt agyú lidérccsemeték is tudtunk annyit a révülők világáról, hogy a magánkézben lévő árvaházakat az Alsó Világ Tűzköre felügyeli – bár nem sok sikerrel. Túl kevés bűbájos foglalkozott az elpottyantott kölykök sorsával, miközben túl sok olyan némbor létezett, aki abból élt, hogy minket nyomorgasson. Ha az Alsó Világ Tűzköre valahova mégis bizottságot küldött, annak bizony komoly oka lehetett!

– Alsó Tűzkör...? Vizsgálat...? – hebegte Baba naccsád.
– De mér’?

Erre a vajákos nő kinyitotta a hóna alatt tartott táskát és két kéregetkercset adott át a mágusnak.

– Köszönöm, Gidula – biccentett az, majd a legfelső, vörös pecséttel ellátott tekercset átnyújtotta Baba naccsádnak.

– Íme a megbízólevelem, melyből kiderül, hogy az ön intézményéből valaki feljelentést tett.

– Bemószeroltak? – sikkantotta Baba naccsád. – Hol az a piszok íromány?

Hübehauer mágus felmutatta a második tekercset, mely elég viharvert volt. Tépett szélei, gyűrött hátlapja arról tanúskodtak, hogy számos kézen ment át, mire visszakerült feladásának helyére. Kucséber Baba dühtől remegő kézzel nyúlt felé, de a mágus elrántotta, s máris Gidula felügyeletére bízta a feljelentő levelet.

– Sajnálom, asszonyom, de a panasztevő nevét egyelőre szigorúan titokban kell tartanom – mondta Manó úr. – A vádak szerint a Fészekben rendszeresen éheztetik...

¹ Magasan képzett varázstudók csoportja, melynek feladata az új varázsigék, ráolvasások, bűbájos versikék ellenőrzése, engedélyezése vagy betiltása.

Czompó Jolán konyhabánya összerándult.

– ...mocsokban tartják...

A puccerálók halk nyögést és sikkantást hallattak.

– ...valamint verik és kínozzák...

A bástyabábák villámgyorsan a hátuk mögé rejtették a trotylikat, miközben a három srác, akik félemelet magasságban csüngtek a szárítókötélen, enyhe hintázásba kezdtek.

– ...a lidérccsemetéket.

– Rágalom és hazugság! – jelentette ki feldúltan Kucséber Baba naccsága.

– Remélem, önnek lesz igaza – biccentett Hűbehauer Manó. – Kollégáimmal, Círlendi Gidula kisasszonnyal, aki a titkárnőm, valamint Szittyával, a Garabonciások Jurtájának bűn- és vétekszakértőjével azon leszünk, hogy mihamarabb tisztázzuk a helyzetet. Kérem, valaki mutassa meg a szállásunkat, mivel lemosnánk az út porát.

A főpesztonka maga kísérté be az épületbe a vendégeket, s ezzel véget is ért a sorakozó. Miközben az ideges bástyabábák vezénylete alatt a lépcsőházak felé tolongtunk, Repesztő és Pözsögő közrefogtak engem.

– Most mi lesz? – kérdezte a jégglidérc. – Szerintem el kéne halasztanunk a szelkupok elleni bosszút. A szipirtyók ezer szemmel figyelik minden mozdulatunkat.

– Ez engem nem érdekel – szorítottam ökölbe mindkét kezem. – Ha később csapunk le rájuk, már nem fogják tudni, hogy Pagadán miatt kapják.

– Ráadásul... – hunyorított felém ravaszul Pözsögő, mint aki olvas a gondolataimban – ...egy jó kis balhé a mágus szemét is felnyithatja. Képzeljétek csak el, ha végül Kucsébert meg az összes szipirtyót a Gyökérszintre száműznék!

Elképzeltük – nagyon tetszett.

* * *

Én mondom neked – a Monyákosék Tubája –, hogy minden olyan szépen, gördülékenyen kezdődött, mintha

maga az Égi Atyácska rendezgette volna egymás mellé az eseményeket. Éjfél jóval elmúlt, a kerek képű hold is felgördült az égre, mikor kibújtam a lószőrpokrócom alól, hogy bevégezzem a fogadalmamat. Mikor elosontam Pözsögő ágya mellett, ő lepisszegett nekem harmadik emeleti vackáról.

– Vegyél kabátot, mert a hajnalok még mindig hűvösek!

Így aztán a vállamra tekerintettem a földig érő, kívül és bévül számos zsebbel és tasakkal megáldott felöltőmet, majd távoztam a hálóteremből. A Fészek hangosan szuszogott, hortyogott, ahogy azt kell ilyen késői órán. Legzajosabbak a szipirtyók folyosói voltak az északi épületben, ahova magam is tartottam. Akár fűtyörészhettem volna, akkor sem ébreszték fel senkit. Azért én mégis nagyon csendben, árnyéktól árnyékig lopakodtam, mert az óvatosság sohasem árt.

A pesztonkák személyes kincseit, elemózsiáját, valamint a Fészek készleteit rejtő raktárak a föld alatt, a pincerendszer elején sorakoztak. Néhány kölyöklidérc, aki már majdnem betöltötte a huszadik évét, tehát rég lakott itt, azt mesélte, hogy a hegyet, melyen a műintézet állt, valaha keresztül-kasul furkálták a régi várkapitányok. A boltíves, nedvességtől csillogó falú, kikövezett járatokból én nem sokat ismertem, hisz nekünk tilos volt oda lemennünk. A raktárakról viszont tudtam, mert Czompó Jolán gyakran rendelt az üstönkék mellé lidérceket, ha valami különösen sokat vagy nehezett kellett felcipelni a konyhába.

A vasalt ajtók úgy sorakoztak a folyosó két oldalán, mint a Lombszíni Titkos Kertek csodás bejáratai. Mind mögött sonkák, kolbászok, oldalasok, édes süteménynek való liszteszsákok illatoztak. Mi azonban biztosak voltunk benne, hogy valami gonosz átok ül rajtuk, mert ezekből a finomságokból valahogy a mi bádogtányérjainkra sohasem jutott egyetlen falatka sem.

A falra szerelt, tízlépésenként következő bűbájlámpások derengésében úgy szedtem a lábam, ahogy csak bírtam. Küldetésemnek ez a folyosó volt a legveszélyesebb szakasza, mivel itt sehova nem lehetett elbújni. Hamarosan befordultam a sarkon, s magamban áldottam Pözsögő nagy eszét, mivel a föld alatt tényleg harapós volt a hideg.

Az a raktár, ami engem érdekelt, a titokzatos mélységi járatok felé vezető lépcsősor legtetetjén várakozott. Sokkal kisebb ajtaja volt, mint a többinek, s talán ezért sokkal több vasalás is jutott rá. Engem azonban ilyesmivel nem lehetett elriasztani. Rengeteg zsebem egyikéből előhalásztam a korábban meghajtogatott drótot, majd annak hurkát addig mozgattam a zárban, míg biztató kattanas nem jött belőle válaszul.

A szipirtyók ritkán használtak bűbájt, mert maguk nem értettek hozzá túl jól. A lidérckölykökről pedig azt hitték, hogy eszük semmi, ügyességük meg annak épp a fele. Ezért aztán a zárat nem védte varázslat, pedig azon túl akadt belőle bőven. A falak mentén álló polcok roskadoztak a konzervektől. Kerek vagy ovális pléhdobozok, melyekben éték helyett előre bájolt, gondosan megtervezett varázslatok, trükkök, rontások és áldások lapultak. Ha mondjuk valamelyik lidércsemete gyakorlatozás közben eltörte a karját, vagy a szipirtyók házibulit akartak tartani, mert épp születésnapja volt egyiküknek, akkor Czompó Jolán lejött ide, és kiválasztott egy csontforrasztó-, vagy Dirr-féle durranó petárdákat tartalmazó konzervet. Egyszerűbb volt ez, mint forgatni, csattogtatni a bűbájostort.

Nem akartam sokat vacakolni a nyirkos pincében. A leghátsó polcokhoz siettem, mert tudtam, hogy a különleges bűbájkonzerveket ott tartják. Legszívesebben a kabátom minden zsebét dugig tömtem volna a dobozakkal. Csakhogy azt Czompó már másnap kiszúrta volna, és akkor vendégek ide, bizottság oda, mind a négy bástya a kötélen végzi, persze a fülénél fogva. Ezért aztán feltúrtam a frissen érkezett konzerveket, amikre

még nem telepedett por, s hamarosan rá is találtam a láprobbantóra. Kerek bádogdoboz simult a tenyerembe, melynek oldalára papírcsíkot ragasztottak. Rajta a színes kép holdfényben fürdő, hátborzongatóan kopasz fákkal tarkított, ködös és szottyos mocsarat ábrázolt. A doboz tetejére fémkarika lapult, amibe épp belefért a mutatóujj, hogy könnyen fel lehessen tépni a konzervet, kiszabadítva belőle a bűbajt.

Úgy emlékszem, éppen akkor hallottam azt a furcsa, nyöszörgésre emlékeztető hangot, mikor a zsákmányt a belső zsebembe süllyesztettem. A szusz azonnal belém fagyott. A raktár nyitott ajtaja felé sandítottam, de nem láttam semmit, csak veszedelmesen borongó árnyakat.

Tűnés innen! – biztattam magam.

Míg elértem a küszöböt, folyton az járt a fejemben, hogy az utolsó pillanatban valaki majd rám zárja az ajtót, és én vaksötétben maradok. Reggelre egy félőrrült, ősz hajú lidérckölyköt találtak volna a raktárban, aki legfeljebb nyüszíteni képes.

Boldog sóhajjal ugrottam át a küszöböt, s már be is csuktam az ajtót, mikor a sötétbe vesző lépcsősor aljáról irtózatossá harsant. A mélységi járatokba vezető rács tárva-nyitva állt. Mikor az előbb megérkeztem, még csukva, lakatolva volt, ezt biztosra vettem. Az iménti üvöltés lassan elhalt, majd halálhörgésbe fűlt.

Futásnak eredtem. Elbotlottam. A folyosó közepén hasalva a lihegésemmel minden más zajt elnyomott, így észre sem vettem, hogy a konzerv kigurult a zsebemből. Mögöttem, a pince mélyéről mintha olló csattogását hozta volna a huzat. Talpra szökkenem és futás tovább. Elértem a földszintre felvezető lépcsőt, s mikor megláttam az udvar barátságos fényeit, hirtelen megnyugodtam. Tapogató kezem ellenőrizni akarta, hogy a zsákmányom biztonságban van-e, de nem találtam sehhol. Rémülten fordultam hátra.

A bűbájkonzervben megcsillan a falilámpák fénye; valahol messze, a folyosó végén! Nem hagyhatom ott!

Hunyorogva méregettem a távolságot, s azt, hogy milyen gyorsan tudnám végigfutni. Persze így megint közelebb kell kerülnöm az ordítás forrásához, de mit tehetnék?

Teljes erőmből, leszegett fejjel rohanni kezdtem. Magamban számoltam, hány szökkenés kell még.

Kettő hiányzott, amikor belerohantam a gyilkosba. Szembejött velem, s ő sem látott, mert áldozatát cipelve előre kellett görnyednie. Az ütközés óriási volt. Én szabályosan elkaszáltam a lábát, ő meg ordítva átbukfencezett rajtam. A hulla püffenve ért talajt és ott is maradt. A gyilkos szinte azonnal talpra szökkent, ahogy én is. Egymás szemébe néztünk. Én csupán a csuklyáját, és annak mélyén a parázsló tekintetét láthattam. Mennivel egyszerűbb volna az élet, ha a tolvajok, bicskások meg a hozzájuk hasonlók nem hordanának folyton ilyen árnyékvető hacukákat!

A gyilkos felém mozdult. A kezében mintha bűbájostort láttam volna, de nem lehettem benne biztos.

– Ki vagy te ottan? – harsant ekkor Sarolt ángyi, az egyik pucceráló asszony hangja.

A gyilkos sarkon fordult és eltűnt. Én sem tétováztam. Kettőt gördülve felkaptam és a zsebembe tölttem a konzervet. Közben a kezemre gabalyodott valami, amit bizonyára a gyilkos ejtett el. Csodálkozva emeltem feljebb, hogy a bűbájlámpák halvány fényében szemügyre vehessem.

Megállt bennem az ütő. Egy vaskos varkocsokból, göbökből és csomókból álló, hosszú hajfonatot tartottam a markomban.

– Van ottan valaki lenn? – Sarolt ángyi rikácsolva közeledett a földszintről.

A hajfonatot szintén a kabátomba rejtettem, bár fogalmam sem volt, hogy miért. Azután behúzódtam az egyik raktárajtó íve alá, remélve, hogy az a csekélyke árnyék elfed. Sarolt ángyi és Nyusszancs, a felettébb ostoba és pletykás jójány fáklyát lengetve torpantak meg

a folyosó közepén. Most, hogy fényt hoztak magukkal, a rejtekhelyemről már én is jól láthattam a hullát, akit a gyilkos hátrahagyott.

Hübehauer Manó mágus volt az, tök kopaszon és hol-tan.

Nyusszancs eszelős sikoltozása azokat is felébresztette, akik addig békésen hortyogtak. A Fészek megtelt riadt kiáltásokkal, kíváncsiskodó rikoltásokkal. Én, kihasználva Sarolt ángyi és a jójány okozta patáliát (az előbbi csattanós pofonokkal nyugtatgatta az utóbbit), a fal mellett az udvar felé osontam.

A szerencse azonban elkerült. Már-már befordultam az Enyec bástya felé, mikor Rózsa asszony, a szelkupok bábája hirtelen elmarta a fületem.

– Hát magának ki engedélyezte, hogy elhagyja a hálókörletét? – érdeklődött halk, rideg hangon. Ő volt az egyetlen, aki magázta a lidérckölyköket, de ez semmit sem enyhített a szigorán. – Irány a fogda, egy és kettő!

Így kerültem a zárkába akkor éjjel, mikor a Fészekben megölték Hübehauer Manó mágust.

II.

A Lidérc Árvák Fészkének zárkája, vagy ahogyan mi emlegettük, a *duttyantó*, igen kellemetlen helyiség volt, épp a déli épület alatt. Az udvarház szép múltjában talán borospinceként vagy sonkaraktárként működhetett, de a főpesztonka a lidérckölyök rémálmává változtatta. Falait, amik boltívben borultak össze, vastagon lepte a zöldessárga penész, olyan csudás „virágkölteményeket” teremtve, hogy napokig el lehetett csodálkozni rajtuk. A veres téglák közé itt-ott vaskampókat vertek, amikről láncok lógtak, végükön halványan sziporkázó bűbájbilincsekkel. Szerencsére ezt a fegyelmező alkalmatosságot a bábák csak olyan esetekben vetették be, mikor az elítélt lidérckölyök harapott.

A *duttyantó* hosszúkás helyiségében harmincan kényelmesen elfértünk volna, ha van hová ülni, esetleg lefeküdni. A kőpadlót azonban gyanús eredetű, fekete massa borította, ami olykor úgy „viselkedett”, mint aki eleven és nagyon rosszkedvű. A sarokba szórt, rothadó szalma sem volt bizalomgerjesztő. Ráadásul néhány patkánycsalád az idők kezdetén magántulajdonba vette, így a büntetését töltő kölyök leginkább csak ácsorgott, sétálgatott.

– Téged meg miért *duttyantottak* be, fiacska? – szólalt meg egy sértődött hang a sötét sarkok egyikéből.

Rózsa asszony csak az imént penderített le azon a tíz lépcsőfokon, ami a zárkába vezetett. A becsapódó vasajtó zajától még mindig csengett a fülem. Sűrű pislogással igyekeztem rávenni a szememet, hogy az egyetlen, mocskos üvegű bűbájlámpás fényét elegendőnek érezze a látáshoz. Mikor végre kirajzolódtak a sejtelmes körvonalak, tettem néhány lépést, de az iménti illető megint rám ripakodott.

– Azt kérdeztem, fiacska, hogy téged miért *duttyantottak* be?! És ha már megzavartad a nyugalmamat, azt is

elmondhatnád, milyen napszak van, és mi folyik épp odakinn?

Én már tizenkét (lidérc)évesen is ahhoz tartottam magam, hogy nem állok szóba testetlen hangokkal. Szerettem előbb a szemébe nézni az illetőnek, azután jöhet a csevely. Ezért hát beljebb botorkáltam a duttyantó szottyos félhomályába, s hatalmasra kerekített szemmel kerestem rabtársamat.

Meg is leltem őt hamarosan, de azt hittem, hogy bűbájt látok. A fickó ugyanis közvetlenül a hátsó fal előtt, a lábát lógázva *ült* – méghozzá a levegőben! Pizkos talpa legalább fél ölnyire volt a talajtól, a vállán pedig egy megtermett, szürke patkány ücsörgött. Az állat szelídnek és nagyon értelmesnek tűnt, mivel a srác feje tetején billegő kenyérhéjből mindig épp csak egyetlen falásnyit vett el. Amikor közelebb értem, a *bűbáj*ról kiderült, hogy ócska csalás. A rabtársam ugyanis nem a levegőn, hanem a falból félig kihúzott, széles téglán ücsörgött.

– Beszélsz végre, vagy hozzád vágjam a jobb öklömet, fiacska? – mordult rám fenyegetően.

– Csak semmi heveskedés, elvégre egyformán sanyarú a sorsunk – figyelmeztettem őt jóindulatúan.

– Azt te csak hiszed, fiacska! – érvelt nagyon okosan a fickó. – Ebben a pillanatban talán nincs közöttünk túl nagy különbség, ez igaz. De ha én hamarosan el nem árulom neked, miként lehet ülőhelyet szerezni a falból, te percekben belül sokkal nyomorultabb leszel, mint én!

Akkor már éreztem, mire gondol. Bokáig merültem a duttyantó padlójának mocsarába, és a bőröm bizsergése jelezte, hogy *valamik* másznak felfelé. Sokan voltak, talán úgy milliónyian, s mind a véretem akarták szürcsölni, mivel hogy a sárpoloskáknak ilyen a természetük.

– Beszélek én, csak... au... jaj...! – adtam meg magam. A duttyantó sokat tapasztalt, mondhatni veterán lakója néhány ügyes mozdulattal kihúzott nekem egy téglát a

falból, majd segített felmászni rá. A sárpoloskák köz-
tudottan tériszonytól szenvednek. Fél ölnyire a talajtól
hányingerük támad, így inkább a mélybe vetik magukat,
lemondva a vacsoráról. A legtöbbel most is ez történt, de
némelyikük mégis ragaszkodott hozzám, ezért a rabtársam
átköltöztette a patkányát a vállamra, majd rákiáltott az
okos állatra.

– Bonifác, takarítás!

A csatakos szőrű rágcső villámgyorsan lemászott a
bokámig, hogy azután csattogó fogsorával begyűjtse az
élősködőket. Dolga végeztével a bőrömön elcsitul a szur-
kálódás, ő pedig átszökkent a gazdájára és bemajszolta
a jutalmul kapott kenyérhéj-darabot.

– Na, fiacská, akkor most végre mutatkozzunk be egy-
másnak! – mondta szutykos kezét nyújtva a szomszédos
téglán ücsörgő lidérckölyök. – Az én nevem Wízen-
holsteinlöbergrotterburg. Benned kit tisztelhetek?

– Monyákos Tuba – nyögtem meglepetésemben.

– Nagyon jól van, fiacská! – dicsért meg kissé szána-
kozva, hogy nekem csak ilyen nyúlfarknyi név jutott.
– Aztán mi ez a felfordulás a fejünk fölött?

Elmondtam neki, hogy vizsgálóbizottság érkezett a
Fészekbe, amit a Gyémánt Jurta egy panaszlevél miatt
küldött ki.

– Ez még nem elég ok az éjszakai ricsajozásra – vélte a
vidám fickó. – Az én jó apám, Wízenholsteinlabergrötterburg
tata mindig azt mondta: „A vizsgálóbizottság arra való,
hogy az okos lidérc a legjobb söréből mihamarabb le-
itassa, így téve cimborájává, s végül büntársává minden
tagját.” Az öreg ugyanis fogadós volt a Gyökérszint
határvidékén. Gyakorta kopogtak be hozzá efféle szia-
matoló ellenőrök, mivel folyton feljelentették szegényt
álomtárgy-csempészésért.

Mikor Wíz (magamban csak így szólítottam) szájából
elapadt a szóáradat, közöltem vele, hogy a bizottság
vezetőjét az éjjel valaki megölte.

– Na, ez már rázósabb vircsaft, fiacska! – bólogatott komolyan a nálam tán két évvel idősebb lidérc. – Megölni a bizottság vezetőjét igen nagy felelőtlenség. Ilyenkor ugyanis az, aki küldte, általában sokkal bosszúsabb lesz, mint korábban volt. Ráadásul arra is kíváncsi lesz, hogy ki nyuvasztotta meg az emberét.

Wíz szava hirtelen elakadt. A bűbájlámpa derengésében az arcomat fürkészte.

– Ugye, fiacska, nem azért duttyantottak mellém, mert te voltál a megnyuvasztó?

– Jaj, dehogy! – szörnyülködtem. – Én csupán az árkadók alatt kóboroltam, mert érdekelt, hogy mi folyik a Fészekben, és Rózsa bába elkapott.

– Akkor minden rendben van, fiacska – derült fel Wíz képe, majd rögvest megosztotta velem rabsága szomorú történetét: – Én a Hakasz bástya lakója vagyok, mikor épp nem kell a duttyantóban sínylődnöm. A bábánk Csicsóka asszony, aki művelt ismerője a becsippentő-főzeteknek, az erjesztett kamilla nektárnak, s főként a mézsörnek, amitől olyan szépen tud tántorogni a folyosón, hogy aki nézi, az mindjárt tengeribetegséget kap. A drága naccsága azért vett engem maga mellé, mert tudomást szerzett róla, hogy a rokonságomban számos szeszmaster él. Azt remélte, ha jól bánik velem, mindig kap majd tőlük kóstolót. Sajna a családomban az összetartás ismeretlen úri huncutság, így Csicsóka asszony szomjas maradt. Azóta fúj rám, s bármilyen apróságot követek is el, nyomban beduttyant ide. Most épp harmadik napja boldogítjuk egymást Bonifáccal, és remekül elvagyunk. A legtöbb patkány ismer engem, s tudja, hogy jó betartani a kellő távolságot. Bonifác viszont értelmesebb a többinél, ezért hozzám szegődött. Amikor csak hiányozni kezd, betörök egy ablakot, vagy bokán rúgom Csicsóka naccságát, és zutty, már találkozunk is!

Jó volt látni Wíz boldogságát az ő csatakos, fekete szemű rágszálójával. Már épp tovább diskuráltam volna vele, mikor

a duttyantó vasajtaja rettenetes csörömpöléssel kinyílt. A csúszós lépcsőkön tétova léptek csosszantak lefelé, majd egy kellemetlenül karistoló, nyávogós hang ripakodott ránk.

– Hun a nyüves nyavalyában nyafogtok, nyámnnyilák?

Azonnal megismertük Fikuszka, az egyik jójány bájos hanghordozását. Feleltem volna neki, de Wíz gyorsan rátapasztotta (rettentően büdös) mancsát a számra, miközben kacsintott.

– Itten vagytok hát, nyúlbugyók! – vigyorodott el Fikuszka, ránk villantva mindhárom fogát, mely még a birtokában volt. – Hoztam a reggeli csócsimócsit.

Azzal a kezünkbe nyomott egy-egy fatányért, benne híg kolbászos spenótot, melyben félig már elmerültek a kenyérszeletek.

– Csócsáljatok gyorsan! – szólt ránk Fikuszka. – Úgy hallottam, hamarosan szélnek erisztenek benneteket.

– Nocsak? – hökkent meg Wíz. – Mire ez a nagy sietség?

– A kinyíffantott mágus miatt van minden – hajolt közelebb bizalmasan suttogva a jójányok legkoszosabbika. – A Gyémánt Jurta még ma nyomozót küld hozzánk. Odafönn, a Lombszinten nem csípi, ha a révülőiket megnyekkentik. Nagy a balhé!

– Lehet már sejteni, hogy ki tette? – kérdeztem én, miközben a reggelimet felajánlottam Bonifácnak.

– Aztat nem – rázta meg kócos fejét Fikuszka. – Pedig akkora volt itten éccaka a mászkálás, hogy akár tucat gyilkost is foghatnának. Én csak tudom, mivel a vakaródzástól rossz alvó vagyok. Láttam például, hogy Czompó Jolán hajnalban a padlásfeljáró körül őgyelgett, a haja meg tele volt tubatollakkal. Aztán a Szelkup és Enyec bástyák kölykei közül is többeket elcsíptek, pedig nekik semmi keresnivalójuk sem volt a folyosókon. Én mondom nektek, a legnyugodalmasabb hely a duttyantó, úgyhogy bánhatjátok, mikor kierisztenek innét benneteket.

Féltem, hogy Fikuszkának kivételesen igaza van.

Miután végeztünk a reggeli csócsimócsival, és az üres tálakat átadtuk a jójányinak, Fikuszka távoztában még hozzám fordult:

– Te meg, vakarék, jobb, ha felkötöd az alsóneműdet, mert úgy hallottam, a főpesztonka ki akar hallgatni.

Ezzel végre magunkra hagyott, aminek azért örültünk különösen, mivel a vén csoroszlya egymaga kétszer olyan vad szagokat árasztott, mint az egész duttyantó minden mocska együtt.

– Egész sápadt lettél, fiacska – bökött oldalba Wíz barátom. – Mi nyomja a lelked?

Valóban nyugtalanság mardosott, mióta megtudtam, hogy maga Kucséber Baba naccsága akar velem beszélni. Nem kétséges, hogy azt szeretné tudni: mit kerestem éjjel az udvaron. Ilyesmi azonban máskor is előfordult már. Csakhogy akkor a főpesztonka a kihágást elkövető kölyök bátyabábájára bízta az úgy macerálását.

Itt valami nagyon rossz dolgot szimatoltam. Ráadásul a kabátom zsebében ott lapultak a bizonyítékok, melyek alapján pillanatok alatt rájönnek, hogy én bizony a gyilkosság helyszínén jártam.

– Kuruttyolj már valamit, fiacska! – mordult rám türelmetlenül Wíz. A vállán ülő Bonifác fekete gombszeme szintén engem vizslatott, miközben én azon morfondíroztam, vajon mennyire bízhatok meg a rabtársamban.

– Mindjárt kihallgatásra visznek – szóltam végre. – És akkor Kucséber első dolga az lesz, hogy...

– Kipakoltatja a zsebeidet! – fejezte be hatalmas fejbólintással a mondatot Wíz. Leesett az állam. Úgy éreztem magam, mint akinek épp most lopták el a legtitkosabb gondolatait, pedig azt hitte, hogy a feje kettőre van zárva.

– Fikarcnyit se aggódjál, fiacska! – legyintett Wíz, majd leugrott a téglájáról és intett, hogy kövessem őt. Közben halkán sutyorgott, sőt, a hátát is meggömbíttette

járás közben, mintha lopni menne. – Az csak természetes, hogyha valamelyik kölyköt éjszakai kóborlásan érnek, mindig akad nála valami büntetendő cókók. Magam is sokszor jártam hasonló cipőben, ezért...

Megállt a duttyantó hátsó fala előtt, majd két tenyerével a levegőt simítva, azt kérdezte:

– Szerinted ez itt mi?

Szememet erőltetve bámultam a falat, majd zavartan megrántottam a vállam.

– Hát... Téglák. Sok tégl. Fal, vörös téglából.

– Vakegér! – vihogott megvetően Wíz. – Ez, kérlek, egy trezor, azaz széf, vagyis biztonsági dughelyek rengetege!

S hogy rögvest bebizonyítsa állítása igazát, a falhoz lépve fürge, ügyes ujjával matatni kezdett az egyik téglán. Kő karistolódott kövön, száraz malter szállingózott a duttyantó ragacsos padlójára, míg végül feltárult egy mély, sötét üreg. Wíz benyúlt a falba, egész a válláig eltüntetve a karját, majd felmutatta, amit talált.

– Dirr-féle durranó petárda. Hasznos és persze szigorúan tiltott jószág itt, a Fészekben.

Villámgyorsan járt az agyam. A zsebemben lapuló konzerv-bűbájnak és hajfonatnak remek helye volna a falban, csak hogy két dolog még mindig aggasztott. Hogyan férek majd hozzájuk, mikor szükségem lesz valamelyikre? Megbízhatok-e Wízben annyira, hogy tudjon a rejtekhelyemről?

Mintha megint kitalálta volna a gondolataimat, előbb visszadugta a petárdát a falba, beillesztve a téglát is, majd átölelve karjával a vállamat, a duttyantó közepére vezetett, és így szólt:

– Nézd, fiacská, megajándékoztalak a titkommal. Én most szépen besomfordálok abba a sarokba, hátat fordítok neked, te pedig oda rejted a kincsedet, ahova akarod. Túl sok itt a tégl, úgy hogy lúdbőrzésig keresgélhetnék, akkor sem találnék rá – biztatóan rám vigyorgott, majd

valóban elindult, de eszébe jutott még valami: – Jó tanács, fiacská: valahogy jelöld meg a tégládat, különben te magad se lelsz rá többé!

Így cselekedtem. Hosszas keresgélés után sikerült meglátnom és kihúznom az egyik természetes téglát. Mögötte a körmömmel kapartam akkora üreget, hogy abban elférjen a bűbájkonzerv és a hajfonat. Az utóbbit többé látni se akartam, hisz az érintésétől is hidegrázást kaptam. Ezután a helyére csúsztattam a téglát, és kitépve néhány szál hajamat, beszorítottam azokat a résbe, hogy máskor is megtaláljam a trezoromat.

Alig készültem el, a duttyantó vasajtaja dörögve nyílt.

– Kifelé a napra, férgecskék! – kiáltott ránk Szilike, a legfiatalabb és egyben leggonoszabb jójány. Csinos kis arcán, amit szőke haj keretezett, dermesztően rideg vigyor ült, miközben felcaplattunk mellette a lépcsőn.

– Mi a nevetek? – kérdezte, mikor a ragyogó napsütésben hunyorogva ácsorogtunk. Megmondtuk a nevünket, mire Szilike belemarkolt a hajamba, és az északi épület felé lökött. – Tuba, téged a főpesztonka vár. Oda kell kísérjelek. Te meg, másik, eridj a bástyádba és jelentkezz a bábádnál.

Wíz és én lopva búcsút intettünk egymásnak. Miközben átballagtam az udvaron, majd' kiszúrta a szemem, hogy mennyire megváltozott az élet az én cseppet sem szeretett Fészkemben. A Hakasz bástya előtt Csicsóka naccsága trotylival a kezében gyakorlatoztatta a lidérc-kölyköket, oly komolyan véve a feladatát, hogy már vagy fél tucat csemete hevert ájultan az árnyékban. Ebből arra következtettem, hogy a vizsgálobizottság pillanatnyilag felfüggesztette a tevékenységét. A pucceráló asszonyok közül ketten veszett óbégatással szidalmazták egymást. Még el sem távolodtunk tőlük, mikor a meggyőzés érdekében a felmosórongyaikat is bevetették egymás ellen. Az üstönkék mind a konyha körül serteperféltek,

kezüket-lábukat törve, hogy a mögöttük álló Czompó Jolán konyhabanya parancsait teljesítsék.

Nagy volt tehát a kavarodás, és még annál is terebélyesebb a vihar előtti feszültség. Az én kísérem, Szilike sem finomkodott. Ahányszor csak úgy ítélte, hogy túl lassan haladok, vagy nem a megfelelő irányba bámészkodom, egyik kezének mind az öt körmét az oldalamba vágta. Ez pedig rettentően fájdalmas módja volt a noszogatásnak, mivel a leghamvasabb jójány bizony az éber nők műkörmeit hordta, ragacs-bűbájjal megerősítve.

– Totyogjál már, férgecske, mert leszáll a nap!

Mire megérkeztünk a főpesztonka emeleti irodájába, a kabátom alatt legalább tucatnyi kék és zöld folt, karmolás, zúzódás csúfította a bőrömet.

– Meghoztam, naccsád! – jelentette Szilike. Kucséber Baba intett, hogy lépjek be az irodába, a jójányt pedig útjára engedte. Mikor az ajtó becsukódott mögöttem, a főpesztonka rögvest rám ripakodott.

– Pakold ki a zsebeidet!

Átkotortam mindet, de a taknyos zsebkendőmön, egy megfeketedett kiflicsücskőn és néhány ártalmatlan, bár szépen csíkozott pataki kavicsos kívül mással nem szolgálhattam. Úgy tűnt, hogy Baba naccsád is épp erre számított. Kincseimet a szemetesládába söpörte, majd mélyen a szemembe nézett.

– Láttad? – kérdezte.

– Mit, naccsága? – hökkentem meg.

– A gyilkolást.

– Meghalt valaki? – sikkantottam, s reméltem, hogy sikerül valamelyest el is sápadnom. Kucséber Baba morrantott egyet, és nem vette le rólam átható tekintetét.

– Mit kerestél te éjjel az udvaron?

Ekkor jött el a megkönnyebbült sóhajtás pillanata, amit buzgó levegővétel követett. Mindez azt akarta kifejezni, hogy „én, kérem, tökéletesen ártatlan és tudatlan vagyok az összes gyilkolásokban, viszont boldogsággal tölt el,

hogy végre-valahára őszintén elmondhatom, mennyire jelentéktelen, piciny vacakság miatt duttyantottak be az éjszaka”.

Legalábbis reméltem, hogy a főpesztonka ezt érzi ki a sóhajomból.

– Az úgy volt... – fogtam hozzá, a világ minden bajba jutott kölyke által használt fordulattal – ...hogy Fuszujka a Szelkup bástyából tegnap félrehívott ebéd után, és megkért valamire.

– Mire?

– Arra, hogy éjjel menjek le az udvarra, álljak a hálótérkép ablaka alá, és várjak.

– Mire várj?

– A köpésére – mondtam ragyogó ábrázattal. – A Fuszujka ugyanis fogadott az egyik bástyatársával, nevezett Zlapatnyikkal, hogy ő onnan fentről a legsötétebb éjjelen is képes bárkinek épp a feje tetejére köpni.

– És... – Baba naccsád tétovázó arcán látszott, hogy ekkora ostobaság hallatán szerteszaladt az összes értelmes kérdése. – Miért pont téged kért meg erre az a Fuszujka?

– Mert nekem a legkisebb a fejem az egész Fészekben – csaptam ki az adu ászt boldog, együgyű mosollyal. Természetesen tudtam, hogy máskor a főpesztonka nyomban magához rendelné Zlapatnyikot és Fuszujkát, ők pedig meghazudtolnának engem. Csakhogy a vizsgálóbizottság, a gyilkosság és a hamarosan megérkező nyomozó túl sok gondot rótt Baba naccságára, így volt esélyem megúszni a dolgot.

– Takarodj innen! – adta ki a parancsot a főpesztonka és én boldogan engedelmeskedtem. Az Enyec bástyába érve, ahol a barátaim hangos üdvözléssel fogadtak, azt is megtudhattam, hogy az Álomfelügyelet tuba-postában utasította Kucséber főpesztonkát, hogy a Fészeket teljes bűbájkordonba kell zárni. Többek között ez azt is jelentette, hogy a bábák, jójányok és

üstönkéik közül azok sem mehetnek haza, akiknek le-
járt a szolgálatuk, s egyébként az éberek legközelebbi
településén laknak.

– Nem csoda, hogy mind idegesek – mondta Pözsögő. –
Tápé hajnal óta a környék hegyeit járja, és bújbájsapdákat
telepít.

– Amíg meg nem fogják a mágus gyilkosát, innen se
ki, se be – tódította Repesztő.

– Az lesz ám a nagy pillanat... – sejtelmeskedett
Pagadán, akiről mindenki tudta, hogy imádja az ébe-
rek detektívtörténeteit – ...mikor az Álomfelügyelet
nyomozója megérkezik, mindenkit az udvarra hív és
azt mondja: „Hölgyeim és uraim! A gyilkos köztünk
van!”

Erre aztán nem mondtam semmit, de a gyomrom össze-
szorult. Talán csak én fogtam fel az Enyec bástya kölykei
közül egyedül, hogy a gyilkos *tényleg* köztünk volt.

* * *

Ahogy az válsághelyzetekben szokás volt, leghűségesebb
barátaimat az Enyec bástya klotyójába hívtam össze.
Miután Mufurc módszeresen kipofozta a csempés falak
közül azokat, akiknek semmi közük sem lehetett a meg-
beszélésünkhöz, magunkra zártuk az ajtót. A jobb oldalon
sorakozó csapok, s velük szemben a hat fülke csakis a mi
parlamentünk volt. Én a kicsiny, kerek ablak alá ültem,
a faládára, amiben a piszkos törülközők szomorkodtak.
Elnöki magaslatomról jól láthattam a szemközti ajtót,
valamint a nyitott fülkék ülőkéin, és a mosdókagylók
peremén ücsörgő cimboráimat.

Pözsögő, Repesztő, Mufurc, Görbeauer, Córesz és
jómagam alkottuk akkoriban az Enyec bástya „vezér-
karát”. A többi lidérckölyök között is akadtak persze
remek suttyók, de minket mindenki tisztelt, s elfogadta
az utasításainkat. Szükség is volt erre, hisz állandó
háborúban álltunk a többi bástyával, különösen a
Szelkuppal.

– Szórd élénk a történetek sárga kukoricáját, Tuba mester, hogy mi, a csirkeivadékok, felcsipegethessük azokat – szólalt meg elsőként Görbeauer. Gunyoros szavai mindenkit méla undorral töltöttek el, igaz, nem voltunk meglepve. Ennek a ráncos ábrázatú, sunyi tekintetű, ritkás hajú kölyöknek sokkal inkább a szelkupok között lett volna a helye, valahogy mégis úgy hozta a sors, hogy közénk tartozott. Eleinte gyakran megvertük, pusztán olyan indokkal, hogy nem tetszett a szeme állása. Remekül tűrte. S ahogy teltek a holdfordulók, ő pedig egyszer sem jelentett fel minket a bábáknál, azon kaptuk magunkat, hogy Görbeauer az általános undor mellé némi tiszteletet is kivívott magának.

Végül leszoktunk arról, hogy megagyaljuk. Nincs semmi öröm annak a püfölésében, aki maga is tökéletesen egyetért azzal, hogy verik. Görbeauert azonban magasabb célok éltették! Egyik nap elém állt, és közölte, hogy beszéde van a vezetőségünkkel, amibe akkoriban még nem tartozott bele. A pimaszsága olyan meghökkentő volt, hogy rábólíntottam a kérésére. A klotyóban aztán Görbeauer randa, ravasz pofát vágva (másmilyet nem is tudott) a zsebébe nyúlt, és lassan, mint a kínhalál, előhúzott egy bugyogót.

Hatalmas példány volt. Mi több, gigantikus! Vita tört ki közöttünk, s végül arra a következtetésre jutottunk, hogy bizonyára Bobályka tulajdona ama ijesztő ruhadarab. Ez a duci, mégis szorgos üstönke Rózsa asszony lánya volt, és rettenetesen félt a lidércektől. Ahányszor valamelyikünk a közelébe ment, vagy csupán rápislogott, ő rögvest elsápadt és bebújt valamelyik üst mögé. Csupán azért dolgozott a Fészek konyháján, mert szigorú édesanyja, a Szelkup bátya bábája erre kényszerítette.

Görbeauer megerősítette a feltételezésünket: a bugyogó tényleg Bobálykáé. Hogy miként került hozzá, arról mélyen hallgatott. Viszont a tekintete úgy villant, mint orgyilkos kezében a damaszkuszi tör pengéje, mikor ezt mondta:

– Ma éjjel ez a csipkés holmi akár fel is kerülhetne a Szelkup bástya zászlórúdjára, hogy aztán a hajnal első sugaraiban büszkén dagassza a szél.

Elképzeljük, mit szólna a látványhoz Rózsa asszony, sőt, Kucséber Baba. Nem kétséges, az előbbi rögtön ráismerne leánya természetes fehéreneműjére, míg az utóbbi az összes szelkupost kifüggesztené – fülénél fogva! – a szárítókötélre.

– Mit kérsz cserébe? – kérdeztem akkor Görbeauert, mert tudtam: ingyen senki nem kockáztatja az életét. Ő pedig megmondta: közénk akar tartozni.

Alaposan megfontoltuk a dolgot, és úgy véltük: aki képes ellopni Bobályka bugyogóját, s aztán kitűzni eme győzelmi jelképet legnagyobb ellenségünk bástyájára, az – ha túléli a kalandot – megérdemli a vezetőségi tagságot.

A bugyogó reggel valóban a zászlórúdon lengett, miként délre a szelkupok is a szárítókötélen. Az Enyec bástya legdicsőbb pillanata volt ez, még akkor is, ha nem beszélhattünk róla nyíltan.

Mindez tizenöt holdfordulóval korábban történt, s azóta Görbeauer rendesen elpimaszkodott. Sejtettem, hogy a helyemre tör. Ő szeretne a törülköző-ládán ülve elnökölni, az Enyec bástya fölött uralkodni, de erre vajmi kevés esélye volt. A vezetőség többi tagja egy lidércként állt mögöttem, Görbeauernek pedig csak annyi vigasz jutott, hogy gunyoros kérdéseket tett fel.

– Ne kukoricázz velünk, mester – nyekeregte, ráncos képére gyűrt vigyorral. – Áru!d el, mit láttál az éjjel, s miért duttyantottak be?

Beszámoltam hát a kalandjaimról. Legalábbis azok egy részéről, mivel valami belső hangocska, ezüstös hangú vészjelző-harang folyton azt csilingelte a fejemben: „A hajról ne! A gyilkosról se, ha nem akarsz te is a mágus sorsára jutni!”

– Sikerült megszerezned a láprobbantót, főnök? – izgult Repesztő, aki az egyik mosdó peremén ücsörgött. Betegesen fehér bőrű barátom éppúgy messze járt a huszadik életévétől, mint mi, többiek, de akkoriban már mutatkozott néhány jel, mely sejtetni engedte, hogy miféle lidérc lesz belőle később. Néha, mikor elkalandoztak a gondolatai, a kezében tartott pohárba szemvillanás alatt belefagyott a forró tea. Máskor, ha különösen felizgatta magát, a bőrén zúzvara ütözött ki.

– Beszélj már, Tuba, mi van a láprobbantóval? – sürgetett Pözsögő is, aki máskor mindig oly nyugodt volt, de most az ő arca is kipirult.

– Megvan – mondtam büszke vigyorral, mire a klotyóban kitört az üdviválgás. Gyorsan csendre intettem a csapatot, nehogy Szeperke asszony, a bástyabánk, meghalljon minket. – A láprobbantót sikerült megszereznem, de akad egy kis gond.

– Megoldjuk – biztatott az ajtó mellett őrködő Mufurc. Ő soha nem kételkedett benne, hogy amíg erő van a két karjában, addig az Enyec bástya lidérckölykei legyőzhetetlenek.

– A gond az, hogy a duttyantóban kellett hagynom a konzervet – folytattam a beszámolómat.

– Ez olyan, mintha a raktárban hagytad volna – jegyezte meg epésen Görbeauer. – Fújhatjuk.

– Nem hinném – Repesztő fehér ábrázatán titokzatos mosoly terült szét. – A raktárba nehéz bejutni, de a duttyantóba akkor tesszük be a lábunkat, amikor csak akarjuk. Nincs más dolgunk, mint elkövetni valami disznóságot.

Töprengve forgattuk a fejünket, kerestük egymás tekintetét. Repesztő tovább beszélt.

– Szerinted, ha engedély nélkül használnám a bűverőmet, és az ebédnél megfagyasztanám az üstben rotyogó levest, mennyi időre duttyantanának be?

– Amilyen paprikás a hangulat, legalább egy kerek holdfordulóra – felelt helyettem Görbeauer. – Rossz ötlet.

– Akkor találj ki valamit te, lajdérc! – vágott vissza dühösen Repesztő. Görbeauer felpattant, és mindkét kezét ökölbe szorítva a jégldércre akarta vetni magát. Én és Mufurc egyaránt felkészültünk erre, így hamar helyreállt a rend.

– Megpróbálnád? – fordultam aztán Repesztőhöz. – Lehetséges, hogy hosszú időre beduttyantanak! És mi van, ha kifelé jövet megmotoznak?

– Községes bajkeverés miatt nem szokás taperolni – legyintett apró, mégis dermesztő kezével Repesztő. – A dolog el van döntve. Ma nem esztek meleg levest, hapsikáim!

Görbeauer kivételével mindannyian neveltünk.

– Rendben, akkor elmondom, hol találhatod meg a lép-robbantót – ezzel feloszlattam a gyűlést, majd félrehívtam Repesztőt. Neki muszáj volt beszélnem a hajfonatról, ami sajnos ugyanabban az üregben bújt meg, mint a bűbájkonzerv.

– Lefogadom, hogy ezt csak most találtad ki – nyögte a jégldérc, de sápadt arcán látszott, hogy hisz nekem. – Valaki lenyírta a halott mágus haját, és te megkaparintottad?

– Ahogy mondod. Neked pedig ott kell hagynod a fonatot, ahol van, különben...

Hirtelen eszelős sikoltozás támadt a Fészek udvarán. Repesztő és én kirohantunk a folyosóra, s egyenesen a legközelebbi ablakhoz mentünk. Szerencsére az első között érkeztünk, így jól láthattuk, amint a riadókürt tetőlemezen állva Cirflandi Gidula hisztérikusan toporzékol, miközben ezt üvölti:

– Megkopasztották! Hallja valaki, amit mondok? Teljesen tökkopaszra nyírták szegény Manó urat! Miért? Ezt mondja meg nekem valaki! Hogy miéééé...

Ekkor értek oda néhányan a Fészek személyzetéből, és Szittya segítségével lefoglalták a megzakkant vajákosnőt. Gidula rúgkapált, karmolt, talán még harapott is. Könnyes szemét úgy villogtatta, mintha lángra akarná lobbantani a Lidérc Árva Fészkét.

– Vissza a termekbe! Sipirc, sipirc! – visongott Szeperke asszony, miközben elrángatott minket az ablaktól. – Nincsen ottan semmi érdekes! Gyerünk a helyetekre!

Cirflandi Gidulát épp ekkor részesítették darvadozkezelésben, amitől aztán igen csendesen tűrte, hogy elcipeljék.

* * *

Aznap úgy hullottak ránk a meglepetések, mint jégeső a makacs postásra, akinek hiába mondták, hogy jön a vihar, mégis útnak indult. Még ebéd előtt beállított az Enyec bástyába a főpesztonka, és csontos kezét felemelve, karmos mutatóját többször kinyújtva majd begörbítve, magához rendelt.

– Parancsoljon, naccsága! – pattantam elé. Kucséber Baba fölibém hajolt, úgy suttogetta a mondandóját.

– Déli csócsimócsi után az egész csapattal levonulsz az udvarra. Soron kívüli labdacsedzést tartunk. Értve vagytok?

Értve volt, meg nem is. Azt tudtam, hogy mit akar, hiszen én voltam az Enyec bástya labdacscsapatának kapitánya. Azt azonban fel nem foghattam, miért tartat velünk rendkívüli edzést, főleg, mikor ez különösen kockázatos, mióta idegenek érkeztek a Fészekbe.

Hogy mi az a labdac? Erről még nem volt alkalmam beszélni, és most sem fogok. Előtte ugyanis még el kell mondanom, hogy Repesztő mégsem fagyasztotta jégkásává a forró levest, viszont alaposan összeégette a mancsát. Történt ugyanis, hogy szépen levonultunk az Enyec bástya aljában található étkezőbe, ahogy mindennap. A kopott boltívekkel sűrűn befuttatott, ősi lovagteremre emlékeztető helyiségben négy hosszú asztal, azok mindkét oldalán

durván faragott padok álltak. A kölykök leültek, kivéve egyet, aki az adott étkezés idejére felolvasónak volt jelölve. Ő a terem legvégében felmászott a toronyszékre, mely olyan magasra nyúlt, hogy a benne ülő haja súrolta a plafont, aztán maga elé hajtotta a pici asztalkát, amire már ki volt készítve a könyv. Felcsapta a poros, sárga kéregtekercs-lapokat, s mikor a jójányok kiosztották a levest, a kölyök zengő hangon, monoton ritmusban olvasni kezdett. Mi meg hallgattuk és ettünk.

Ez a fura szokás két célt szolgált. A főpesztonka szerint ha evés közben történeteket hallgattunk, akkor nem járhatott csínytevésen az eszünk, ráadásul tán még ragadt is ránk valami tudomány. Bár az utóbbi cél biztos nem teljesült, mivel a felolvasásra szánt művek (Baba naccsád válogatta őket a Fészek könyvtárából) egytől egyig rettentően unalmasak és bugyuták voltak. Néhánynak még emlékszem a címére. *Zoobende jó útra térésének szívet facsargatóan szépséges regénye*, vagy a másik: *A lidércfi, kinek zsebkendője sohasem látta gazdája orrának szörnyűségeit*. Ezek a történetek mind olyan, soha nem létezett ürdüngökről, lüdercekről, ihlicekről és mitmitkékről szóltak, akik önként lemondtak a bűverejükéről, és bárgyú, bamba varázsszentekként az ébereket szolgálták egész nyomorúságos életükben.

Szóval úgy tettünk, mintha hallgatnánk ezeket a buggyant meséket, miközben bekanalaztuk a levest. A toronyszékkal szemközti falnál sorakozott a három kormos üst, amit lebegtető-bűbájjal tereltek be az üstönkék, majd azokból osztották az étkeket. Mikor bevonultunk a terembe, Repesztő nyomban kerülgetni kezdte a tolongó kölyköket. Néhányan hátba vágták, mások megpróbálták kigáncsolni, mivel azt hitték, hogy a jégldércet a mohóság hajtja.

Végül mégis elérte a leveses üstöt, én pedig izgatottságomban megmarkoltam Pözsögő karját, és az állammal előre böktem.